

ԲԱՆԱՍՏԵՂՄԱԿԱՆ

ՆԱՐԿԻՍԸ

Առուակի շուրթին՝ ժըպիս ոսկեման,
Նարկիսը ներմակ, որու բաժակին
Սուսակն է հալեր արեւին գարնան.
Ո՞ր նայասն է հոն մոռցեր իր հոգին:

Ու միսֆա կ'երթայ հէֆեաթի ճրղուն,
Որ օր մը գըսաւ ինֆզիմֆը բանուած
Մեսաֆսին վըրայ վազող ջուրերուն;
Անոնց խորհուրդէն ըսես կախարդուած:

Զի գիրն է ըլլալ մեր երազներուն
Աւելի աղուոր, երբ նոյնիսկ մեռած
Են ալլես անոնք, փախչող օրերուն
Յանձնելէ յետոյ դագաղն իրենց բաց:

Գեղեցիկ էր ան, հէֆեաթի ճրղան,
Բայց գեղեցկութիւնն իր պատիժն ունի,
Բոլոր երջանիկ բաներու նըման:

Առուակի ափին մարկիս մ'երաւ ան
Ինչպէս կ'աւանդէ զըրոյցն հինաւուրց,
Զի ծաղիկն է թոյն՝ ինչպէս պալասան:

ԵՂԻՎԱՐԴ

